

почнали да теглятъ вѣжето и съ голѣма мѣка избавили нещастника отъ пропастьта. Карановата помощъ била най-голѣма: той слѣзълъ по вѣжето близу до него и му изкопалъ съ копачка трапчета. За тия трапчета падналиятъ се залавялъ и се катерилъ нагорѣ.

На другия день младиятъ господинъ далъ угощение на своитѣ избавители. Той позналъ сѣмейството на учителя, призналъ миналогодишната си грѣшка и рѣшилъ да имъ повърне паритѣ. На угощението станало дума и за историята на тия пари. Тамъ билъ и сѣщинскиятъ имъ стопанинъ. Учителътъ помолилъ крадецътъ да ги даде на законния имъ стопанинъ.

Той излѣзълъ добъръ човѣкъ, подарилъ половината на Карана и Анна. Слѣдъ врѣме съ паритѣ Каранъ се изучилъ за сѣдия, а Анна — за гимназиална учителка.

